

Évszakhoz képest hűvösebb

Az arcomat simogatta. Ő volt felül, bennem volt a farka, közben meg simogatta az arcomat. Fel-le, fel-le, fel-le. Mint amikor megölel egy idegen, az simogatja így a hátamat. Nem tudta, mit kéne csinálnia a kezével. Mit akarok, hogy csináljon velem. Ne simogassa az arcomat, inkább markolja meg a seggemet. Ő azt szereti, ha a körmeimet belemélyesztem a hátába, fájjon, vérezzen is. Erősebben, mondta, még erősebben. Még nem ismertem annyira a testét. Félttem, belekarmolok egy anyajegybe. Meg kellett növeszteni a körmeimet, hogy eléggé fájjon.

Belelépek a levágott körmömbébe. Szúrja a talpam, lehajolok, a mutató vagy középső ujjamról van. A kukába dobom. Miután kidobtam valamit, kezem kell mossak. A kézfejemen megrepedezett a bőr, másik szappant kéne használnom. Valamilyen kézmosót például, de azoktól úgy érzem, nem vagyok elég tiszta. Megmosom a fogam, visszateszem a fogkefét a másik mellé. Új fogkefe kell, már négy hónapja ezt használom. Háromhavonta kell cserélni, azt mondják. Április óta használom, akkor az már majdnem öt. Elmentünk Lukács-csal bevásárolni, megvettük a zöld és kék fogkefét. Extra puha, ez a jó, mondta, ezzel lehet rendszeren fogat mosni, olyan, mintha egyszerre fogselymeznénk is. Álltunk a buszmegállóban, vártuk a buszt, dideregtem. Áprilishoz képest nagyon hűvös az idő, rajtam meg csak egy vékony tavaszi kabát volt, rajta pulóver. Hogy tudsz így fájni, kérdezte, dörzsölgette a karomat, mondd meg magadnak, hogy ne fázzál. Én mindig egy réteggel kevesebb ruhát veszek fel, hozzá kell szokni a hideghez. Ilyeneket mondott, közben a karomat dörzsölgette, néha a nyakamba lehelt. Olyankor az egész testemet átjárta a meleg.

Mosnom kéne. Keresek a szekrényben, de nem találok egy normális pólót. Nem kell semmi extra, csak egy sima, tiszta póló, nem megyek túl messzire, hamar megjárom. Találok egyet, erre mondta Lukács, miért nem használom alvósnak. Olyan, mintha ki lenne nyúlva, pedig csak oversize. Direkt ilyen, magyaráztam neki. Az mindegy, olyan, mintha ki lenne nyúlva. Visszateszem a szekrénybe, felveszem a tegnapi pólót, az a jó, megszagolom magam, csak a dezodoromat érezni. Kabát kell, fúj a szél.

A huzat majdnem becsapja az ajtót. Ha becsapná, kipattanna a zárból a csavar, ettől félek. Majdnem felborítom a szomszéd néni virágait, ott sorakoznak az ajtó mellett. Olyan sok cserép, hogy már a lábtörlőmön is muskátli van. Pár hét múlva majd beviszi őket a lakásba. Csak én tudom, hogy a virágok, amik most az erkélyén vannak, nem iga-

ziak. Egész télen ugyanolyan zöldek, pirosak és rózsaszínűek lesznek. Az én erkélyem üres. Lukács hozott petúniát és szőlővirágot, tegyem ki, szép lesz. Elfelejtettem locsolni, elszáradtak, két hete dobtam ki cserepestül mindkettőt.

A park felé kerülök. Leülök az egyik padra, nemrég cserélték ki a padokat és a kerítést, még senki nem véste a támlába a nevét. A játszótéren egy anya libikókázik a kisfiával. Nincs másik gyerek, nincs másik szülő. Egyedül vagyok, nem hoztam magammal gyereket. Ha hoztam volna, ő ülhetne a libikóka másik végén, nem kéne az anyának a térdével lenyomnia az ülést. Lukáccsal szép gyerekünk lenne, örökölné az ő kék szemét, az én orromat, és neki is nehezen menne az r-betű. Répa, retek, mogyoró. Nem is akarok gyereket. Lukács felbukkan a park bejáratánál. Biciklivel jön, megáll mellettem, hát te, kérdezi. Nem is a park bejáratától jön, hanem az egyik oldalsó kapun, csak akkor veszem észre, amikor már mellettem van. Hát te? Nem is az oldalsó kapun, igazából be se jön, csak elmegy a park mellett és be se néz, nem látja meg, hogy ott vagyok. Hogy itt ülök a padon, ősz van, folyik az orrom és nincs nálam zsebkendő. Mégsem állok fel, mert mi van, ha. Itt lakik két utcával arrébb. Ha észrevesz, ki kell találnom, mit mondjak. Azt mondom, randira jöttem. Nem, azt mondom, egy barátnőmmel találkozom, hogy melyik barátnőmmel, hát a Katával, itt lakik nem messze. Új barátnő, azért nem ismered.

A parktól nem messze van a drogéria. Bemegyek, nincs senki a pénztárnál, most elvihetném az egyik esernyőt, de úgyis kicsavarná kezemből a szél. Kosarat veszek, elindulok a szájjápolás felé. A múltkor még itt volt a szájjápolás, most meg már a testápolás van itt, szagolgom a testápolókat. Keresem a fogkefét, közben megtalálom a szappanokat, utána a dezodorokat. A férfi is itt van a nővel szemben. Beleszagolok az egyik tengerillatúba, de nem tengerillata van, hanem Lukácsillata. Lukácsnak van olyan illata, mint a tengernek, vagy a tengernek van Lukácsillata. Nem értem, miért tenger, az nem ilyen, a tengertől sós lesz a szám, enyhén iszap és halszagú a bőröm. Ilyen a tengervíz, sós, iszapos és halas. Nem is iszapos, inkább vizes homokszag. Lukács illata más, ilyen, mint ez a dezodor, keveredve a bőre illatával. Amíg keresem a fogkefét, többször elmegyek a férfidezodorok mellett, akkor megint megszagolom a tengert. Nem tudom, azért nem találom-e a fogkefét, mert eldugták, nincs is fogkefe ebben a drogériában, vagy direkt nem találok, hogy megszagolhassam a dezodort. Fél óra is eltelik, mire megtalálom. Keresem, de nincs extra puha. Nekem extra puha kell. Segíthetek, kérdezi az eladó. Húsz év körüli lány, válláig ér a szőke haja. Tízből kilencen azt mondanák rá, szép. A tizedik is csak azért nem, hogy ellenkezzen, de igazából szerinte is szép, talán csak kicsit unalmas, unalmasan szép. Lukácsnak is biztos tetszene, ha meglátná az utcán, utána fordulna. Közel lakik, könnyen megismerkedhetnének. Beugrik egy fogkeféért, ő is megkérdezi, hol vannak, nem találja.

A lány elmondja, összerosolyognak és mindketten tudják. Fogkefét keresek, válaszolom a lánynak. Nem illet, amit én keresek, az ilyen, az ilyen extra puha. Fekete a csomagolása. Aha, mondja, lehajol, a legelső sorból kivesszi az extra puha fogkefém.

Kék bicikli hajt el mellettem, biztosan ő az. Állok a buszmegállóban, építkezés miatt hatvan méterrel arrébb tették a táblát. Eddig fel sem tűnt, milyen sok biciklista jár a városban. Kergetik őket a buszok. Minden kék biciklin ő van, nem ilyen a sapkája, nem ilyen a kabátja, az mindegy, ő az, megy a munkahelyére, megy a CBA-ba, hiába mondom neki, az a legdrágább, szeretik ott a pénztárosok. Ő az, megy találkozni valakivel, egy lánnyal, azért siet ennyire, mert nem akar elkésni. Utál késni, inkább ott van öt perccel előbb, tíz perccel előbb, áll a hidegben. Most is biztosan álldogál valahol, nyolc perc múlva két óra, kettőt beszéltek meg, negyedet nem szokás randira megbeszélni, felet sem annyira, inkább egészet. Álldogál, és az egyik piros kabátos lányról én jutok az eszébe. Vagy egy francia bulldogról, hogy odafutok, megsimogatom. Vagy egy illatról, utána fordul. Álldogál, és valamiről eszébe jutok, de nem vagyok ott. Ha eszébe jutok, sosem vagyok ott. Ha eszembe jut, sosincs itt. Olyan meg nincs, hogy ne jusson eszembe. A csikkeket nézem az útteszten. Oda kell állni, ahol több a csikk, ott fog nyílni a busz ajtaja, mondta. Ott állok, nézem a csikkeket. Nem lehet dohányozni, mégis tele van csikkokkal a megálló. Számolok, öt, hat, hét, régen Lukács is dohányzott. Miattam szokott le, nem bírtam a szagát, nem voltam hajlandó csókolózni vele. Most Lukács szájára gondolok, milyen szép az alsó ajka alatt az a picike vágás. Csikkek, számolni kell, hét, nyolc, felháborodna, miért dobálják el őket. Hét, nyolc, kilenc, tizedik már nincs, Lukács is mondja, nyolc, kilenc, tíz, tizenegy, számolja az anyajegyeket a hátamon. Eljut harminckettőig, nem is tudtam addig, hogy harminckét anyajegy van a hátamon.

Felszállok a buszra, ott van, ül a kettes ülésen. Nem, áll a forgóban, meglepődik, hogy ott vagyok. Nem is szokott buszozni, kinézek az ablakon, elhajt a busz mellett egy kék bicikli, ő az, integet, mutatja, szálljak le, beszélni akar velem. Leszállok a következő megállónál, az a pulcsi van rajta, amit tőlem kapott karácsonyra. Mégiscsak próbáljuk meg újra, mondja, még egyszer, utoljára. Meg lehetne próbálni, mert jó volt. Hiányzom neki, sokat gondol rám. Nem mondom, hogy én is sokat gondolok rá, csak annyit válaszolok, nem is tudom. Ő gyözködni kezd, mennyire jó volt, gondoljak csak bele, egészen a horvátorszá-

A novellát NICEE VAN WIECK festményének felhasználásával illusztráltuk

gi nyaralásig jó volt. Úgy csinállok, mintha belegondolnék. Végül azt mondom, oké. Próbáljuk meg.

Sukosanon a tengerpart nem homokos. A kavicsokon nem lehet mezítláb járni, a törülközőt sem érdemes leteríteni, élesek, szűrósak a kövek. Nincsenek sokan, Zadaron sokkal több a turista, ezt a falut nem ismerik annyira. A víz gyorsan mélyül, figyelni kell. Fel kellett vennünk a lábunkra gumicipőt, ha bementünk a tengerbe, hogy ne szúrjon meg a tengeri sün. Ha megszúr, belázasodom, feküdhetek a külön ágyas szobában, ahol nem lehet összetolni az ágyakat. Az egyszemélyes ágyamban aludtunk, az van az ablak mellett. Ha nem húzzuk el a függönyt, mintha látni lehetne a tengert, szétmosódó sötétséget az ég alján. Az ő ágynál csak a ruháinkat tartottuk. Az erkély korlátjára tettük száradni a törülközőket, én a fürdőruhámat nem tettem ki, azt az egyik bentiekre terítettem. Lukács mosolygott rajta, a tengerpartra felveszem, de az erkélyen már nem hagyom kint, szerinte nincs ebben semmi logika.

A nyolc naptól egy volt az utazás. A hatodik napon megszúrta egy tengeri sün, belázasodtam, vissza kellett menni a szállásra. Egész délután az ágyban feküdtem, Lukács azt mondta, nem szereti, ha lázas vagyok, olyankor sokat beszélek. Azt hiszem, vicces vagyok, de nem. Aludjál inkább, mondta, lement a szomszédos szobában lakó magyarokkal a partra. Estig haza sem jött. Másnapra már jobban voltam. A szállásadónk mondta, hajnalban, ha felmegyünk a közeli dombra, olyan húsz perc séta, láthatjuk a napfelkeltét. Nem szabad kihagyni, megéri az a húsz perc. Meggyőztem Lukácsot, utolsó reggel keljünk fel korán, menjünk el megnézni a napfelkeltét, nekem a tegnap úgyis kiesett. Másnap hajnalban, amikor csöngött a telefon, nem volt hajlandó felkelni. Te menjél, én még alszom, mondta. Ne csináld már, az a lényeg, hogy együtt menjünk. Én most nem megyek sehova. Lukács, ne már. Ne nyaggass már, nem te fogsz vezetni ma. Felvettem a cipőmet, és elindultam egyedül. A húsz perc inkább harmincnek tűnt, pedig olyan ideges voltam, hogy kétszer olyan gyorsan mentem, mint szoktam. Egy-két ember álldogált a dombon, egyikükkel sem akartam beszélgetni. Álltunk és vártunk. Fél óra múlva már tudtuk, itt ma nem lesz napfelkelte, esőfelhők takarták el az egész horizontot, egész nap esett. Olyan szürkék voltak a felhők, mint a tenger.

Már két hónapja nem láttam Lukácsot. Leszállok a buszról, próbálok visszaemlékezni, mikor is láttam utoljára. A szakításra emlékszem, a szavakra is emlékszem, de rá nem emlékszem, mi volt rajta, milyen volt az események egymás utáni sorrendje. Az arcát sem tudom felidézni, tudom, milyen a szeme, milyen az orra görbülete, a szája, de az arcát nem tudom. Még sokáig éreztem az illatát a lakásban, miután elment. Akárhányszor beléptem az előszobába, ott volt. Megálltam és mélyeket lélegeztem, egy-két mély levegő után eltűnt az illat. Rálépek egy falevélre, megcsúszik rajta a cipőm sarka. Lukács ott áll a kapuban, engem vár. Lukács az ajtó előtt ül a lépcsőn, engem vár. Lukács a kanapén ül, megvan még neki a pótkulcs. Megállok az előszobában, mélyeket lélegzek. A gázmérőből enyhe gázzzag csap meg, azt mondták, nem kell miatta aggódnom, nem lehet gázszivárgást mérni. El kell fogadnom, az előszobában néha gázzzag van, de ez nem jelent semmit. Nem aggódom. Ha felrobbanna a lakás, és én itthon lennék, Lukácsnak biztosan szólna anyám, ő pedig kiborulna, sírna, mint egy kisgyerek. Azt akarom, hogy sírjon. Elképzelem, hogy sír, sose láttam sírni. Ha sírok, teljesen vörös lesz a fejem, csak órák múlva múlik el a pirosság, a szememről csak másnapra. Az emberek két napig azonnal tudják, ha rám néznek, hogy sírtam. Előveszem az extra puha fogkefét. Signal, soft, 998 forint. Odateszem a másik mellé, a régit kidobom. ■ ■ ■

Harag Anita: 1988-ban született Budapesten. Író, 2014-ben végzett az ELTE indológia szakán. Írásait többek között a Jelenkor, az Alföld és a Tiszatáj közölte.